

Article publicat a *El Periódico de Catalunya*, 3 de setembre del 2018

Un retard inadmissible

Per fi una N-340 més segura

El que ha passat ens hauria de fer reflexionar perquè moltes coses es podien haver fet millor

JOSEP MATEU, President del RACC

La desviació dels camions que circulen per la N-340 i per la N-240, cap a l'AP-7 i l'AP-2, era una notícia llargament esperada i la inexplicable demora, en un any negre quant a la seguretat viària al nostre país, ha incrementat innecessàriament el nombre de víctimes. Després d'anys de reivindicacions, de campanyes, de reunions i cartes amb tots els ministres de torn, a la N-340, només entre el 2010 i el 2018, han mort 114 persones. Fins i tot, mentre estava tot a punt per aplicar la solució a partir del primer de gener d'aquest any, amb un profund sentiment d'impotència, hem hagut de lamentar 11 morts més.

Sabent el que s'havia de fer per reduir el risc d'accidents és inadmissible que l'aplicació de mesures, que s'han demostrat molt efectives a la N-II a Girona, amb una reducció del 60% de les víctimes mortals des del 2013, s'hagi allargat durant anys i anys en altres vies amb idèntica problemàtica. És inadmissible perquè les xifres són terribles i els morts i ferits greus representen un dolor irreparable per a les famílies, i un elevat cost social derivat dels accidents de 26 milions d'euros anuals en despeses d'emergències, sanitàries, rehabilitació i productivitat perduda.

Des del RACC vam reclamar aquesta mesura per a la N-340 per primera vegada el 2014 amb un estudi detallat, com ja havíem fet abans amb la N-II. El vam presentar públicament i el vam enviar a les administracions implicades, demostrant que els beneficis de desviar el trànsit pesant per l'autopista superen els costos de la bonificació, especialment per als mateixos transportistes en forma d'estalvi de combustible, de temps de recorregut i de disminució d'accidents, i també en emissions contaminants.

El que ha passat a la N-340 ens hauria de fer reflexionar. Ens hauríem de qüestionar si durant aquests anys hi ha hagut prou voluntat política, si la seguretat de les persones ha passat sempre per davant d'altres qüestions i si els tràmits administratius han sigut prou àgils. I probablement arribarem a la conclusió que hi ha moltes coses que es podien haver fet millor.

Avui ens n'alegrem, perquè aquest diumenge ha sigut un dia important, perquè a partir d'ara el risc d'accidents en aquesta via és inferior, però cal revisar els mecanismes per gestionar les situacions d'emergència viària amb l'objectiu que l'aplicació de les solucions es converteixi en una prioritat per als governs i les mesures no quedin paralitzades entre promeses de millores que no acaben d'arribar.

El RACC sempre ha defensat una visió de la seguretat viària basada en l'observació, l'anàlisi de les dades, la investigació i el plantejament de les propostes que millor garanteixin la seguretat de les persones. Estem satisfets que la nostra implicació, amb estudis tècnics, contactes constants amb les administracions i campanyes de comunicació, hagi contribuït, juntament amb els esforços de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments d'aquestes comarques, que a partir d'ara circular per la N-340 i per la N-240 sigui més segur per a tothom. Tot i així, ens queda un regust amarg perquè aquestes mesures, si s'haguessin pres abans, haurien evitat el dolor de moltes famílies.

Article publicat a El Periódico de Catalunya, 3 de setembre del 2018

És cert que la seguretat a les carreteres és un tema complex que s'ha d'abordar des de diferents perspectives i en el qual no només intervenen factors com les característiques i el manteniment de les infraestructures i les polítiques de seguretat viària, sinó que també són clau els comportaments dels usuaris en relació amb les distraccions, la velocitat, el consum de l'alcohol, així com l'equipament de seguretat dels vehicles o l'antiguitat del parc automobilístic. La responsabilitat és compartida, i no podem permetre'ns que en el futur es torni a repetir una situació com aquesta, en la qual aquells que poden actuar per reduir les víctimes de trànsit deixin passar el temps incomprensiblement, un temps extremament valuós per salvar vides.

Fa un parell d'anys, assegut al meu costat el que aleshores era el conseller d'Interior, expressava, amb contundència i amb raó, que el telèfon mòbil en la conducció mata. Els usuaris podem fer molt per evitar els accidents de trànsit, però és necessari que les administracions també assumeixin les seves responsabilitats. El telèfon mòbil al volant mata, i de vegades la burocràcia i la ineficàcia política, també.